

*Jejich vztah byl odsouzen k nezdaru.
Láska je však klíčem ke všem problémům.*

VINCENT

Série Rodina Blakemoreových

KINGA LITKOWIEC

V

JACOB

Copyright © 2022 by Kinga Litkowiec

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jarmila Horáková, 2025

Cover © Daniel Pocar, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5818-0 (pdf)

KINGA
LITKOWIEC

VINCENT

Série Rodina Blakemoreových

2. DÍL

přeložila Jarmila Horáková

*Pro ty, kteří věří,
že láska může překonat všechny potíže*

KAPITOLA PRVNÍ

VINCENT

Jakmile od nás všichni odešli, nahlédl jsem do otcovy pracovny. Čekal jsem, že bude naštvaný. Zloba ho nepřešla od chvíle, kdy jsem ho informoval o naší porážce. Všechno proběhlo jinak, než jsme plánovali. Neměl jsem na to žádný vliv, přestože jsem cítil, že si otec myslí něco jiného. Vinil mě z něčeho, co nikdo z nás nemohl předvídat.

„Přemýšlím, jestli bychom neměli uspořádat nějaký pohřeb,“ řekl jsem zamyšleně. „Zemřel tvůj bratr.“

„Bratr,“ zopakoval drsně s ironickým úsměvem. „Bez těla žádný pohřeb nebude. Nebudu svolávat pátrací tým. A už vůbec ne pro zrádce.“

Jordan Blakemore měl svoje definice pro řadu pojmů. Už jsem si na to za ty roky zvyknul a nijak mě to nedráždilo. V jeho očích byl Tristan zrádce, ačkoliv to byl otec, kdo se rozhodl, že ho budeme sledovat, a rozhodl se mu vzít všechno, včetně života, jakmile se naskytla příležitost přijít ke slušnému zisku. Přemýšlel jsem, jestli nezačal vidět v bratrovi konkurenci. Neměl jsem v úmyslu to komentovat. V podstatě jsem chápal, proč to udělal. Lepší odstraňovat hrozby dřív, než bude příliš pozdě, aby se to dalo vyřídit bez námahy.

„Co uděláme s Lexi?“

„Měla umřít. A ty jsi na to měl dohlédnout, kdyby to ti kre-
tění zpackali.“

„Dobře víš, že jsem neměl kdy. Nečekal jsem, že se toho roz-
hodnou zúčastnit všichni. Alexander se cítil jako šéf,“ řekl jsem
s nechutí.

Otec se zašklebil a pak si zapálil doutník. Díval se na obraz
pověšený nade dveřmi a evidentně o něčem přemýšlel. Nako-
nec se znovu zaměřil na mě.

„Tvoji sourozenci mi v poslední době příliš často kříží plány.
Proto jsem Tristanovy lidi neplatil, aby to nakonec nedopadlo.
Do prdele, všechno bylo naplánované. Nebýt tvých bratrů, si-
tuace by byla úplně jiná.“

„Najednou je to začalo zajímat.“

„O Richieho a Seta se nebojím, ale Jacob a Alexander mi
dělají starosti.“

„Katherine a Ashtonovi taky nejde věřit.“

„Ashton není součástí naší rodiny,“ poznamenal ostře. „Na-
víc důvěryhodný není nikdo. Sleduju je, nezapomínej na to.“

„Plánuješ něco podniknout?“

Počítal jsem s tím, že má plán, který je jednou provždy od-
dělí od našich kšeftů. Žili životy, jaké si vytvořili, takže by se
měli věnovat jim, a ne se míchat do věcí, které se jich netýkají.

„Ne,“ lokl si koňaku, otřel si ústa hřbetem dlaně a potáhl
z doutníku. „Pokud jde o Lexi, teď ji nezabijeme. Možná na to
nedojde nikdy. Ale vždycky můžeme využít to, že má naše jmé-
no.“

„Máš na mysli něco konkrétního?“

„Přemýšlím do budoucna, synu. Nauč se to, protože až pře-
vezmeš moc, uvidíš, jak je to důležité.“

Přikývl jsem místo odpovědi, protože jsem věděl, že má
pravdu. Pracovali jsme spolu dost dlouho na to, abych se to na-
učil. Přesto jsem stále nerozuměl některým jeho rozhodnutím.
Nikdy mě však nenapadlo, abych s nimi nesouhlasil. V den, kdy
mi svůj plán sdělil, mě ani na chvíli nenapadlo, že je to špatný

nápad. Převzetí Tristanových obchodů byl dobrý tah, ale bez jeho smrti by se nám to nepodařilo. A nebýt příliš velkého zájmu mých bratrů, proběhlo by to celé výrazně klidněji.

„Než jsem sem přišel, mluvil jsem s Cinem Onoratem. Je ochotný s tebou navázat spolupráci. Ale trvá na tom, abychom se co nejdřív sešli,“ změnil jsem téma.

„A to mi říkáš až teď?“ ucedil vztekle.

„Chtěl jsem nejdřív probrat jiné problémy.“

„Nic urgentnějšího, do prdele, nemáme! Onorato je naše priorita, samozřejmě po Danielsových.“ Během sekundy se uklidnil a jeho výraz se změnil z nahněvaného na zamýšlený. „Neměli bychom to odkládat. Zájemců o ten kšeft je příliš mnoho. Zaletím za ním o víkendu.“

„O víkendu? A co oslava?“

„Zastoupíš mě. Není nutné, abych byl všude osobně, obzvlášť ne na místech, kde ve skutečnosti být nemusím.“

„Mám s sebou vzít Noru?“

„Ne. Budou tam tvoji sourozenci.“

Odjakživa mi křížili cestu. Bylo mi třicet tři let a kvůli nim jsem se pořád cítil jako mrně na pískovišti. Čekal jsem, až se dostanu do čela rodiny a všechno, co mě do té doby štválo, přestane existovat. Žádný z mých sourozenců ani nedokázal ocenit, že nejsem tak bez skrupulí jako otec. V opačném případě by minimálně jeden z mých bratrů zemřel hned první den po zavedení nových pořádků. Občas jsem přemýšlel, jestli bych neměl vzít věci do svých rukou, až přijde čas. Pořád jsem tuto možnost nevyloučil.

„Po víkendu se chci vrátit do Yonkersu. Pokud mě nebudeš potřebovat.“

Otec pár sekund přemýšlel.

„Musíme zvážít, jestli by ses tam měl vracet.“

„Co tím myslíš?“

„Děje se toho až příliš mnoho. Nevím, jestli je dobrý nápad, abys odjížděl z New Yorku.“

„Sám jsi mi přidělil území. Měl bych na něj dohlížet.“

Nechtěl jsem, aby kdokoliv z mých bratrů dostal příležitost podkopávat moji autoritu. Cokoliv by se v Yonkersu stalo, by podle nich byla moje vina. I tak pro mě bylo rok od roku těžší držet se, abych jim nedal jasně najevo, kdo je tu šéf.

„Přidělil jsem ti území nejbliž New Yorku. Postačí, že se budeš snažit dohlížet na obě oblasti zároveň. To snad není tak těžké vzhledem k tomu, že je od sebe dělí pouhých třicet kilometrů, ne?“

„Máš pravdu.“

„Můžeš jít.“

Když jsem odešel z pracovny, vydal jsem se ke schodům a pak jsem odbočil do svého křídla. Nemohl jsem s otcem nesusouhlasit, pokud jde o vzdálenost těchto dvou měst, ale asi mu nedocházelo, že toho ode mě chtěl příliš. Hlavně v tu chvíli. Možná jsem měl být rád, že jako jediný mám jeho důvěru a svěříje mi tolik úkolů, ale cítil jsem se příliš pod tlakem. Kdyby ostatní moji sourozenci nemysleli jen na sebe, měl bych to mnohem jednoduší.

Zavřel jsem se ve své pracovně, abych chvíli pracoval. Už brzy budu mít čím dál tím méně času. Ta představa mě těšila, ale myšlenka na svatbu se ženou, která pro mě ztělesňovala nutné zlo, byla demotivující. Musel jsem se naučit dívat se na to úplně jinak. Jako na běžný obchod, krok pro dobro rodiny. Něco, co je nutné udělat.

KAPITOLA DRUHÁ

MADDY

Katherine jsem zbožňovala. Byla úžasná, ale nikdy jsem s ní nedokázala udržet krok. Mnohokrát jsem měla dojem, že se lišíme jenom vzhledem, že povahu máme stejnou. Ale byly chvíle, kdy se mi zdálo, že pocházíme ze dvou různých planet. Poslouchala jsem ji už delší dobu, ale v hlavě jsem měla čím dál tím větší zmatek.

„Mohla bys mi to zopakovat? Ještě jednou, tentokrát pomaleji,“ požádala jsem ji a sledovala ji s očima dokořán.

Příliš mnoho informací najednou.

„Soustřeď se, do háje! Je to sakra důležité!“

„Fakt bych se chtěla soustředit, ale vlétla jsi do mého bytu jako vichřice a začala jsi mluvit tak rychle, že vůbec ničemu nerozumím.“

Katherine se nejprve zhluboka nadechla a pak se mi plně věnovala.

„O víkendu tě vezmu s sebou jako doprovod na jednu oficiální oslavu. To chápeš?“

„Chápu, co říkáš, ale nechápu, kam tím míříš.“

„Mad!“

„Proč mě chceš vzít na nějakou oslavu? Jen mi neříkej, že... Namluvila jsi otci, že jsi lesba? Do toho nejdu!“

Zakryla si tvář rukama a začala nadávat. Když se na mě po chvíli znovu podívala, nahlas se rozesmála.

„Hele, ale to není vůbec špatný nápad? Otec by se zbláznil,“ řekla pobaveně. „Ale tentokrát potřebuju jinou pomoc.“

„Začínám se tě bát. Jakou pomoc?“

„Na oslavě bude Vincent a tvým úkolem je omotat si ho kolem prstu.“

„Děláš si srandu?“ nadzvedla jsem obočí, úplně zaskočená tím, co mi říká.

Bohužel vypadala, že to myslí naprosto vážně, což mě vyděsilo ještě víc.

„Je to otázka života a smrti.“

„Co tím chceš říct?“

„Vincent se zasnoubil.“

Při těch slovech jsem měla divný pocit. Pravda, nikdy jsme spolu nechodili a naposledy jsem ho viděla před třemi lety, ale s tím, že jsem pro toho muže měla slabost, jsem nemohla nic dělat. Tehdy jsem s ním strávila nějaký čas a musela jsem přiznat, že se mi hodně líbil.

„To je skvělé,“ utrousila jsem.

„Ne, Mad! To vůbec není skvělé! To je hodně, hodně špatné. Ty jsi naše jediná záchrana.“

„Vaše?“

Začínalo to být čím dál zajímavější. Musela jsem uznat, že s jejich rodinou se člověk nenudí. A přestože jsem se kamarádila jen s Katherine, stačily mi její historky, abych si tím byla jistá. Připadali mi totálně praštění. Její bratry jsem viděla jen párkrát v životě, s některými jsem prohodila pouhých několik slov a jiné jsem sotva zahlédla.

„Otec chce rozšířit svoje území, což nikomu nevyhovuje. Vincent je první obětí tohoto plánu. Má si vzít dívku z rodiny, se kterou chce otec spojit síly. Stíháš?“

„Snad jo. Mluvíš o domluvené svatbě?“ zeptala jsem se úplně zmatená. „Jako se to dělalo dřív?“

„Přesně tak. V našem světě je to pořád docela častá věc, ale obvykle na tom všichni vydělají.“

„A v tomto případě to tak není?“

„Vydělá na tom jenom otec.“

„Pořád nechápu, proč mě o něco takového žádáš.“

„Protože ty jediná tomu můžeš zabránit.“

„Katherine, asi úplně nerozumím tomu, co po mně chceš. A radši tomu rozumět nechci, protože to zní, jako by ti šlo o to, abych zkřížila plány tvému otci. Mám tě moc ráda, ale je mi teprve dvacet osm let a chtěla bych ještě chvíli žít.“

„Tak to není! Nic ti nehrozí. Kdyby jo, tak tě o to nežádám. Prostě mu zase popleť hlavu, aby se probral!“

„Jak zase?“ nadzvedla jsem obočí.

Nebýt toho, že jsem z ní necítila žádný alkohol, myslela bych si, že ke mně přišla opilá. Vykládala nesmysly, jako by měla slušně upito.

„Obě dobře víme, že to mezi vámi zajiskřilo.“

„I kdyby jo, tak to bylo dávno a skončilo to tentýž den, kdy to začalo.“

„Vždycky to stojí za pokus. Zjistit, jestli je nějaká šance.“

Rozbolela mě hlava. To nemohla být pravda. Katherine byla svými hloupými nápady vyhlášená, ale tenhle překonal všechny dřívější. Spíš bych souhlasila s tím, že budu předstírat, že jsem její holka, než abych se pokoušela svést Vincenta. On už na mě dávno zapomněl. Vlastně... Co by si mohl pamatovat? Ženu, se kterou si povídal skoro celou noc? Co jsem pro něj znamenala? Nic.

„Ne,“ odpověděla jsem rozhodně.

„Mad, prosím. Víš, že to dělám málokdy. Prostě tam se mnou pojď. Nic víc.“

„Před chvílí jsi říkala něco o omotání kolem prstu.“

„Odvolávám to. Prostě se mnou pojď na tu oslavu, a pokud Vincent opravdu neprojeví žádný zájem, tak se o tom už nezmíním.“

„A když projeví? Budeš po mně chtít, abych ho přesvědčovala, že má zrušit zásnuby?“

„Sama se rozhodneš, co chceš dělat dál. Třeba usoudíš, že to stojí za pokus. A když ne, nechám to být. Přísahám, že na tebe nebudu nijak tlačit.“

Přestože to znělo přesvědčivě, nevěřila jsem jí. Katherine Blakemoreová pořád na někoho vyvíjela nátlak. Přesto jsem nedokázala odmítnout. Jestli jsem ji tam měla jen doprovodit, necítila jsem se k ničemu zavázaná. Ve skutečnosti jsem Vincenta vidět chtěla. Prý pobýval v New Yorku, ale byl by zázrak, kdybych ho potkala. Občas jsem přemýšlela, jak se má. Hlavně ve dnech, kdy jsem se viděla s Katherine a ona o něm mluvila.

„Dobře. Půjdu tam, ale nic víc.“

Kat se mi vrhla kolem krku, čímž mě ten den překvapila podruhé.

„Jsem ti zavázaná! Přísahám!“ mrkla na hodiny na zápěstí. „Za chvíli bude večer. Nemáš chuť zajít na drink? Znáš skvělý klub.“

„Ani ne. Pro dnešek mám dost. Ale mám tu něco k pití, takže jestli nepotřebuješ hlasitou hudbu a davy, tak si můžeme dát něco tady.“

„Koneckonců... zní to docela dobře.“

Můj otec a Jordan Blakemore kdysi měli nějaké společné kšefty, ačkoliv nešlo o nic velkého. Právě díky tomu jsem se seznámila s Katherine, když jsme byly ještě v pubertě. Nebyli jsme s tou rodinou příliš v kontaktu. Naštěstí se otec nepustil do žádné větší spolupráce s nimi a díky tomu jsme žili celkem v poklidu. Věděla jsem, co jsou zač a čeho jsou schopní. Dokonce i žena, která seděla v mém bytě, nebyla žádné neviňátko. Ale kdysi jsme si hned padly do oka a cítila jsem se v její společnosti dobře. Nesměla jsem zapomínat, že je chodící bomba, na kterou je potřeba dávat pozor. Nevadilo mi to, se mnou taková nebyla. Proto jsem s ní chtěla zůstat u sebe doma. Mezi lidmi často zapomínala na lidskost a stávala se démonem

připraveným zabít každého, kdo se na ni jen podívá. Ta část její osobnosti mě vždycky děsila.

„Vysvětlíš mi, o co s tou svatbou jde? Proč jí chcete za každou cenu zabránit?“ vrátila jsem se k Vincentovi poté, co jsme vypili první láhev vína.

„Otec tvrdí, že nemáme ambice. My zase tvrdíme, že rozšiřování tak velkého území znamená nové nepřátele. Před pár týdny Jacob zabil chlapa, který šel po Ashtonovi. Představ si, co se stane, když otec dosáhne svého. Nakonec se něco podělá a někdo z nás zemře.“

Přemýšlela jsem o jejích slovech. Nežila jsem v jejich světě, ale někde na jeho hranici. Právě proto pro mě bylo těžké ji pochopit, ale v tu chvíli jsem měla pocit, že přesně vím, o čem mluví. Přitom ale mi k ní starost o rodinu nepasovala.

„Jsem ráda, že se Ashtonovi nic nestalo.“

„Ale mohlo. On bude vždycky první na seznamu.“

„Proč?“

„Každý si myslí, že je nejslabší a že bude nejsnazší ho zlikvidovat.“

Katherine vstala a sáhla po dvou dalších láhvích vína. Naštěstí jsem měla slušné zásoby.

„Ash že je nejslabší?“ zeptala jsem se překvapeně. „Nevypadá na slabého. Spíš jako trochu mírnější verze Richieho.“

Kat se při otvírání alkoholu nahlas zasmála. Obrátila se ke mně, podala mi jednu láhev a posadila se na gauč. Než odpověděla, pořádně se napila.

„Jo, tak nějak. Ale on není obklopený armádou na rozdíl od většiny mých bratrů. Pro nepřátele je slabý. Jeho cíl je užívat si každý den. Nikdy nepřemýšlí nad tím, co bude zítra.“

„Mám dojem, že tak žijete všichni.“

„Ani ne. Chráníme se a vždycky sledujeme, co se děje. Ash si nedá říct. Je... příšerně tvrdohlavý spratek. Je mu teprve dvacet let a člověk by ho i chápal, nebýt toho, že se vystavoval nebezpečí.“

„Teď mám pocit, jako bych měla na krku život tvojí rodiny.“

Katherine se na mě podívala, jako by přemýšlela, jestli mluvím vážně. Opravdu jsem to tak vnímala. Po jejím vyprávění jsem došla k závěru, že jestli se nestane zázrak, někdo z nich umře.

„Takhle to nesmíš brát. Mluvíme o rodině Blakemoreových. Vždycky máme několik plánů a jsme připraveni na různé okolnosti.“

Věřila jsem jí, ale ani tak to nepomáhalo.

Vypily jsme toho hodně, rozhodně až příliš. Navrhla jsem Katherine, aby u mě přespala, ale chtěla se vrátit domů. Měla jsem co dělat, abych jí objednala taxík. V takovém stavu nebylo snadné vytočit číslo, ale podařilo se a po několika minutách kamarádka odešla z mého bytu. Naštěstí jsem se opila natolik, že jsem nedokázala ani přemýšlet o tom, co jsem jí vlastně slíbila.

KAPITOLA TŘETÍ

VINCENT

Před odjezdem do Itálie se otec rozhodl uspořádat doma ještě jednu schůzku s Danielsovy. Tentokrát spolu s ním a oběma syny přijela i Nora. Pozoroval jsem ji z okna a měl jsem dojem, jako bych se díval na trávnik. Vůbec nic jsem necítil. Litoval jsem, že není jednou z těch pár žen, které mě dokážou upoutat. Pak by ta svatba možná nebyla tak špatná. Ne... Svatba byla dobrá a správná, ale kromě větší moci mi nic víc nepřinášela. Plánování potomků s touto ženou bude vypadat jako rozhovor o obchodu. Věděl jsem to, přestože jsem s ní o tom nemluvil. Její pohled byl prázdný a úsměv pokaždé vypadal jako vynucený. Namlouval jsem si, že to přejde, že si musím jenom zvyknout a všechno bude dobré. Výjimečně štíhlá blondýnka jako by se usmívala, přestože i její úsměv připomínal grimasu. Byla hezká. Ne krásná, ne ideální, ne výjimečná. Prostě hezká, obyčejná. Když jsem se na ni díval, myslel jsem na jediné – mohlo to být horší.

Sešel jsem dolů a stoupl si vedle otce. Přivítali jsme naše hosty a pozvali je do hlavního obýváku. Připojila se k nám moje matka a navrhla, že si Noru odvede. Asi každému z nás to vyhovovalo. Když jsme zůstali pouze v mužské společnosti, otec promluvil.

„Pár dní tu nebudu, ale pokud se bude něco dít, tak je tu Vincent.“

„Obchodní cesta?“ zeptal se horlivě Martin.

„Když se ukáže, že to je něco zajímavého, dozvíš se o tom jako první.“

Překvapilo mě, že otec hned neřekl všechno. Že by jim nedůvěřoval tak, jak se zdálo? Nebo spíš nechtěl mluvit o něčem, co nebylo úplně jisté?

„No, dobře. Promluvíme si o našich kšeftech.“

„Máme pro vás zajímavou nabídku,“ ozval se Kilian.

Zvědavě jsem se na něj podíval a pokoušel jsem se skrýt odpor k tomu člověku. Při naší práci bylo sebevědomí nezbytné, ale v jeho případě výrazně přesahovalo normu.

„Jsem jedno ucho,“ řekl otec.

„Z ověřených zdrojů víme, že stát Connecticut je volný.“

„Volný?“ zeptal jsem se překvapeně.

„To je snad jasné,“ utrousil Kilian. „Není tam nikdo, kdo by nám stál v cestě k moci. Ale ještě pár dalších lidí se chystá do území převzít.“

„Já vím, co to znamená,“ odfrkl jsem. „Jak se to stalo?“

V tu chvíli Kilian roztáhl ústa v ďábelském úsměvu a po něm i jeho otec a bratr. Přimhouřil jsem víčka a čekal na jejich vysvětlení.

„Řekněme, že jsem využil správnou chvíli.“

Koutkem oka jsem zahlédl, jak se otec kroutí. Věděl jsem, že jim dovoluje až příliš mnoho. Rychle začali jednat na vlastní pěst. Stačilo, že si byli jistí naší podporou. Už jsem se chtěl ozvat a říct, co si myslím, ale otec mě předběhl.

„Ale to jsme si nedomluvili.“

„To je pravda, jen jsme využili příležitost. Měl jsem čekat na další? Máme volné území. Nikdo neví, kdo ho vyčistil, takže všichni čekají na to, co bude dál.“

Byl si svými slovy jistý, čímž ještě víc vzbuzoval moji nechuť a nedůvěru. Něco tu nehrálo.

„K věci,“ vzal si slovo Martin. „Pošlu tam Diega a část svých lidí, potřebuju taky část těch tvých, abychom dali najevo, kdo tam vládne.“

„Danielsovi,“ utrousil jsem a neskrýval vztek.

„A kdo se o to, do prdele, postaral?! Byl jsem tam a jaksi jsem tě tam neviděl,“ odpověděl Kilian.

„Kdybys nás třeba o svém záměru informoval, mohl bych se stavit?! Vždyť jsme si domluvili nějakou strategii, a ne že si budeš dělat, co chceš!“

V tu chvíli jsem měl sto chutí ho zabít.

„To stačí!“ vykřikl otec, čímž na sebe strhl veškerou pozornost. „Souhlasím.“

„Co?!“

Nemohl jsem uvěřit, že jim jen tak odpouští. Do prdele! Chtěl jsem odejít, ale ovládl jsem se. Otec stárnul a hloupl, to bylo jediné rozumné vysvětlení.

„Je jedno, kdo a jak přispěl ke zlikvidování problému. I tak jsme to měli v úmyslu udělat. Poslat tam Diega není špatný nápad. Ale svoje lidi pošlu, až si vyřídím svoje záležitosti.“

„Vyříd' si je rychle, protože každý den se počítá.“

„Neboj se.“

Na rty se mi drala spousta slov. Abych je umlčel, přistoupil jsem k baru a nalil jsem si do skleničky koňak. V zádech jsem cítil pohled Kiliana, který mi připomínal Alexandra. Oba si byli příliš jistí sami sebou a svými činy. Oba jsem chtěl zabít a bylo pro mě čím dál těžší to neudělat.

„Takže je to vyřízeno.“

Při Martinových slovech to ve mně vřelo ještě víc. Ten rozhovor byl jen pitomé divadýlko. Jestli si otec myslel, že se budu dělit s Kilianem o moc, tak se strašně mýlil. Jeden z nás to nepřežije, ale já jsem umírat nehodlal.

Doufal jsem, že schůzka za chvíli skončí a nebudu potřebovat moc alkoholu, ale vypadalo to, že Danielsovi neměli v úmyslu odejít brzy. Otec s nimi zacházel jako s nejvzácnějšími hosty,

což mě stále víc vyvádělo z míry. Ve srovnání s Blakemoreovými nebyli nikdo. Pěšáci, které lze snadno vyhodit ze šachovnice. Buď opravdu začínal hloupnout, nebo v tom bylo něco, o čem mi neřekl.

„Můžu si na chvíli ukrást svého snoubence?“

V obýváku se objevila Nora. Nevěděl jsem, jestli mě její otázka zachránila před ztrátou sebekontroly, nebo zapůsobila přesně naopak.

„Samozřejmě,“ odpověděl otec.

Přikývl jsem a vydal se za ní. Dokonce i to, že se u mě cítila jako doma, mi vadilo. Vyšla po schodech nahoru, namířila si to do mého křídla a zastavila se uprostřed chodby. Otočila se a podívala se na mě, poněkud dezorientovaná.

„Kde je tvoje ložnice?“

Kývl jsem hlavou směrem ke dveřím, vedle kterých jsem stál. Za nimi byl pokoj pro hosty, který jsem plánoval předělat na její ložnici, až se sem po svatbě přestěhuje. Vstoupila a rozhlédla se kolem. Dokonce mě napadlo, že odhalila moji lež. Když se však na mě opět podívala, ztratil jsem veškeré iluze.

„Je to tu hezké. Čekala jsem něco jiného, ale jsem příjemně překvapená.“

Opřel jsem se o zeď a zkřížil ruce na prsou. Kdyby poznala můj úskok, do jisté míry by mi zaimponovala. Možná bych si pomyslel, že je bystrá.

„A co jsi čekala?“

„Nevím, nějakou tmavou místnost třeba? Tahle je nečekaně útulná.“

Davina byla o čtyři roky mladší než ona, ale přestože byla ještě dítě, zdálo se mi, že má víc rozumu než tahle dívka, kterou jsem si měl vzít.

„Nejsem žádný upír.“

„Vždyt víš, že jsem to tak nemyslela,“ zasmála se a přistoupila ke mně. „Nechceš vědět, proč jsem se sem chtěla přijít podívat?“

Nechtěl jsem.

„Proč?“

„Napadlo mě, že bychom se mohli líp poznat,“ zašeptala a snažila se znít koketně.

Najednou se mi zastesklo po Kilianovi.

„Poznat?“

„Brzy bude svatba, tak...“

„Pokud si dobře vzpomínám, tak svatba má být za rok v létě. Máme začátek září, takže bych neřekl, že je to brzy.“

„No tak! Vždyť víš, co mám na mysli! Proč to tak komplikuješ?“

„Co komplikuju?“

Ve skutečnosti jsem doufal, že to doopravdy ztěžuju a Nora se svého plánu rychle vzdá.

„Nelíbím se ti?“

„Nikdy jsem o tom nepřemýšlel.“

Svěsila hlavu. Nebylo mi jí líto. Při samotné myšlence na to, že s ní budu o samotě, se mi chtělo zvracet. Pro dobro rodiny jsem si ji byl ochoten vzít a mít s ní děti, ale nikdo mě nemohl donutit, abych udělal cokoliv předčasně.

„Napadlo mě, že bych se sem mohla nastěhovat dřív.“

Další okamžitý nápad Nory Danielsové ve mně vyvolal chuť napít se něčeho ostřejšího. V tu chvíli jsem litoval, že jsem jí neukázal svou skutečnou ložnici. Tam jsem aspoň měl alkohol.

„Tvoje matka jasně řekla, že svatba se může konat, až ti bude dvacet jedna let. Myslím, že tím měla na mysli i přestěhování ke mně.“

„Mohla bych s ní promluvit a přesvědčit ji, že by bylo lepší, kdybychom spolu bydleli dřív.“

„Lepší bude, když nebudeš měnit plány. Nemám to rád a stačí, že to dělá tvůj bratr.“

„Musíš mít všechno tak zorganizované? Nemůžeš něco udělat spontánně?“

Aspoň jednou jsem jí mohl dát za pravdu.

„Už jsem takový. Plány jsou proto, aby se jich člověk držel.“

Zase svěsila hlavu, a když se na mě znovu podívala, vůbec nevypadala, že by jí moje odpověď dělala starosti. Doufal jsem, že ji nenapadne jednat na vlastní pěst.

„Už půjdu. Otec určitě bude chtít za chvíli jet.“

„Doufám,“ zašeptal jsem si pod vousy. Zdálo se, že to neslyšela. „Doprovodím tě.“

Naštěstí měla pravdu. Když jsme sešli do přízemí, z obýváku vyšli její bratři a otec a oznámili nám, že je čas vrátit se domů. Rozloučil jsem se s nimi a vrátil se nahoru s úmyslem opít se do němoty. Blížil se večer, takže jsem si mohl dovolit pár hodin zapomnění. Měl jsem pocit, že každý další týden bude horší a horší. Zevnitř mě sžírala frustrace a nejvíc mě trápilo přesvědčení, že s tím nemůžu nic dělat. Problém s Danielsovými mě tížil stále silněji. Ze začátku jsem si myslel, že je to normální byznys, který domluvíme a budu moct žít jako dřív. Rychle mi došlo, že je v tom něco víc. Něco, na co jsem nebyl připravený, když jsem s tím vším souhlasil.

KAPITOLA ČTVRTÁ

MADDY

Musela jsem uznat, že Katherine se opravdu snažila. Už v poledne se u mě objevila se šaty, které jsem si měla vzít na oslavu. Byly krásné, ale i příšerné zároveň.

„Buď ze mě chceš udělat šaška, nebo to nebude žádná nudná akce,“ řekla jsem vystresovaná.

„Bude to nuda, věř mi. Přijde tam celá newyorská smetánka a všichni budou předstírat, jak jsou důležití.“

„Newyorská smetánka?“ zopakovala jsem se sevřeným hrdlem. „Proč jsi mi o tom neřekla hned? Měla bych čas se psychicky připravit!“

„Nepřeháněj. Nic to není. Takové večírky jsou nejnudnější. Normálně bych se omluvila, ale tentokrát se obětuju.“

„Ty se obětuješ?“

Zasmála se.

„To pochopíš až na místě. Teď jedu domů. Stavím se pro tebe v sedm večer. Kdybys něco potřebovala, zavolej.“

A byla pryč. Vydechla jsem a prohlížela si šaty, které mi tu nechala. Měly krásný tmavý odstín červené – rozhodně přitahovaly pozornost. A to byla zároveň i jejich nevýhoda vzhledem k tomu, že jsem toužila být neviditelná. Dekolt se také nedal přehlédnout, ale naštěstí mnoho neodhaloval. Zato rozparek